

ความที่เคยฝึกสมาธิมาหลายสำนักหลายวิธีทำให้การฝึกสมาธิตามแนววิชชาธรรมกาย เป็นไปไม่ราบรื่นเท่าที่ควร เพราะเกิดอาการ “รักของใหม่เสียดายของเก่า” อย่างที่ว่าไปแล้ว อีกทั้งความคุ้นเคยเป็นส่วนตัวกับคุณไชยบุญลย์มีมากแล้วเรื่องเหลวไหลที่เคยทำตามประสาหนุ่มๆ ก็ยังตัดไม่ขาด เมื่อนั่งสมาธิกับคุณไชยบุญลย์ ก่อนที่จะได้พบคุณยาย สติจึงแจลบบอกนอกทางบ่อยๆ คุณไชยบุญลย์รู้สึกหนักใจกับอาตมามาก ถึงกับนำเรื่องนี้ไปปรารภกับคุณยายในวันหนึ่งว่า

“พี่เต๋จนี่ดื้อเหลือเกิน จะฝึกไหวหรือยาย” คุณยายตอบสั้นๆ ว่า “เอาเหอะน่า”

ระยะหลังๆ เมื่ออาตมามาวขแล้ว ต้องทำหน้าที่ฝึกธรรมทายาทฝึกเจ้าหน้าที่วัด เจอพวก “ว่างอนสอนยาก” เข้าเอาไปบ่นให้คุณยายฟัง ท่านหัวเราะแล้วเล่าเรื่องที่คุณไชยบุญเคยปรารภให้ฟัง ฟังแล้วใจหายวาบ นี่ถ้าคุณยายระอาอาตมาอีกคน ป่านนี้จะไปเป็นโก่แก่อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้

ตั้งแต่นั้นมา ก็เลยเพิ่มความอดทนพรั้สอนศิษย์มากยิ่งขึ้น มีลูกศิษย์หลายคนเหมือนกันมาถามอาตมาตรงๆ ว่า หลวงพ่อทสอนคนๆ นี้อยู่ได้อย่างไร ก็บอกเขาไปว่า จริงๆ แล้วคนนี้พยศน้อยกว่าหลวงพ่อก่อนมากนัก ถ้าทิ้งเขาเขาคงเอาตัวไม่รอด บางครั้งก็ต้องเล่าความสอนยากของอาตมาให้เขาฟัง